

Arrest

nr. 176 590 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiitische moslim. U woonde samen met uw ouders en uw broers in de wijk al-Shaeb in Bagdad.

U werkte op een openbare parking. Op 9 augustus 2015, na het middaguur, wilde u een auto zonder nummerplaten de toegang tot de parking ontzeggen. Eén van de vier inzittenden bedreigde u met een pistool. U liet de auto binnen. De inzittenden vertrokken, na u te hebben gewaarschuwd om niets te ondernemen. U ging echter meteen naar een nabije checkpoint van de politie met uw verhaal. Enkele politieagenten volgden u en ontdekten wapens en explosieven (bermbommen) in de koffer van de auto. U wachtte samen met de agenten een hele middag om te zien of de betrokken zouden terugkeren, wat niet gebeurde. In de late avond nam de politie de auto mee. Men vroeg u om de volgende dag naar het

politiekantoor te gaan om uw verklaring te laten optekenen. De volgende ochtend vond u een dreigbrief aan uw woning met de boodschap dat u een verrader was omdat u de politie had ingelicht en dat u zou worden vermoord. U contacteerde meteen enkele familieleden, die u nog dezelfde dag thuis kwamen ophalen en die naar het huis van een vriend in de stad Najaf brachten, waar u ondergedoken leefde tot het moment van uw vertrek uit het land. U wilde niet naar het politiekantoor gaan omdat u vermoedde dat de onbekende mannen lid waren van een sjiitische militie die mogelijk banden heeft met de politie.

Op 18 augustus 2015 vertrok u met het vliegtuig vanuit Najaf naar Istanbul. Vanuit Turkije reisde u via Griekenland en de Balkanroute naar Europa. U kwam aan in België op 10 september 2015 en vroeg asiel op 22 september 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs en uw stemkaart.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak zult worden vermoord door een onbekende groepering – u vermoedt een sjiitische militie – omdat u de politie attent zou hebben gemaakt op een verdacht voertuig waarin wapens en explosieven werden gevonden.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst is uw verhaal over de dreigbrief die u op 10 augustus 2015 zou hebben ontvangen met de boodschap dat men u zou vermoorden niet geloofwaardig te noemen. U verklaarde dat de inhoud van de dreigbrief, die samen met uw paspoort 'in zee verloren' zou zijn bij de oversteek naar Europa (CGVS vragenlijst, nr. 3.5), ongeveer als volgt luidde: "We hebben jou gevraagd om het [parkeren van de auto] aan niemand te vertellen. Je bent een verrader. De straf van een verrader is de dood. We blijven achter jou tot we je hoofd bereiken." (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt duidelijk dat uw vervolgers u zouden willen vermoorden omdat u hen zou hebben verraden. In een dergelijke context lijkt het echter bijzonder onaannemelijk dat, indien uw vervolgers u werkelijk zouden willen doden uit wraak omdat u hun plannen zou hebben doorkruist, men u eerst zou waarschuwen voor de geplande wraakactie, wat u de tijd en de ruimte gaf om te vluchten en aan de toorn van uw vervolgers te ontsnappen. Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordde u dat 'dit bij ons zo gaat', dat 'alle milities volgens dit systeem werken' en dat ze je eerst 'angst willen aanjagen' (CGVS, p. 15). Met deze uitleg, de loutere bewering dat het 'zo gaat' in Irak, kunt u echter niet aannemelijk maken waarom de militie die u zou willen vermoorden en die daar, zo beweerde u, dermate veel tijd en middelen in zou willen investeren dat u nergens in Irak veilig voor hen zou zijn, u zouden informeren over hun intenties om u te doden, waardoor ze in hun opzet faalden.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van uw beweerde werk als parkeerwachter. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u 'ongeveer 3 of 4 maanden' had gewerkt als parkeerwachter vóór het begin van uw problemen op 9 augustus 2015. U zei dat u sinds het begin van april tot augustus deze job had uitgeoefend (CGVS, p. 6). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u 'de laatste 6 maanden voor [mijn] vertrek' als parkeerbewaker had gewerkt (DVZ verklaring, nr. 12). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, ontkende u dat u dit zo had verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 16). Dit is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid kan bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid of onnauwkeurigheid van uwentwege worden toegeschreven, gezien het een wezenlijk verschil is of u 3 of 4 maanden dan wel een half jaar als parkeerwachter zou hebben gewerkt. Zij hierbij gewezen op het feit dat u verklaarde dat deze job de enige andere job was die u zou hebben gedaan, naast de baan in de patisseriewinkel van uw oom. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken na afloop van het interview werden voorlezen, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening. Toen u bij het begin van het gehoor bij het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd of uw verklaringen u werden voorgelezen en alles correct was genoteerd, antwoordde u ook bevestigend (CGVS, p. 2). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de periode van uw tewerkstelling als parkeerwachter is een pertinent element in de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verklaringen, gezien uw beweerde problemen net voortvloeien uit het feit dat u als parkeerwachter de verdachte personen en het verdachte voertuig zou hebben gesignaleerd aan de politie. Deze tegenstrijdigheid raakt dan ook aan de kern van uw asielrelaas en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. In dit opzicht kan nog worden vermeld dat u geen enkel begin van bewijs van uw werk als parkeerwachter hebt voorgelegd.

Ten derde is het hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u bijzonder slecht op de hoogte bent van het verdere verloop van uw problemen na uw vertrek uit het land. U bleek nauwelijks iets te weten over wat er na uw vertrek was gebeurd en u legde in dit verband ook vage en weinig consistente verklaringen af. Toen u in eerste instantie werd gevraagd of de politie na uw vertrek nog was langsgelopen bij u thuis, antwoordde u twee keer categoriek 'neen'. Toen u werd gewezen dat een

bezoek van de politie toch enigszins in de lijn van de verwachtingen ligt, gezien men u had gevraagd om een getuigenis te komen afleggen en gezien u daar niet op was ingegaan, waardoor men eventueel zelf naar uw huis zou komen om naar u te informeren in het kader van het onderzoek, veranderde u uw verklaringen en zei u dat de politie 'misschien toch is langsgekomen', maar dat uw familie 'het misschien niet heeft verteld' om u 'met rust te laten'. Deze uitleg lijkt weinig overtuigend. Het lijkt weinig aannemelijk dat uw familieleden een dergelijke belangrijke ontwikkeling in uw verhaal, een eventueel bezoek van de politie, een aanwijzing dat ze nog met de zaak bezig zijn, zouden verzwijgen. U bleek evenmin te weten of de politie effectief nog bezig was met een onderzoek en of er nog andere stappen waren ondernomen (CGVS, p. 14, 15). U bleek ook onwetend over het lot van andere betrokkenen in de zaak. Zo bleek u niet te weten of de eigenaar van de parking, naar wie u had getelefoneerd op de dag van het incident en die ook ter plaatse was gekomen toen de politie daar was, eventueel achteraf problemen had gekend. U zei dat uw vader en broer u hadden verteld dat de parking na het incident nog steeds gesloten was, maar u bleek niet te weten of dit iets te maken had met het incident of mogelijke problemen van de eigenaar (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dat u ook geen contact hebt opgenomen met die persoon om hiernaar te informeren. Uw gebrekkige kennis over de verdere ontwikkeling van de problemen na uw vertrek uit het land en uw gebrek aan initiatief om hierover meer te weten te komen, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst ontvlucht omwille van bepaalde problemen kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige interesse betoont in de verdere afwikkeling van die problemen, quod non in casu.

De documenten die u voorlegde, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs en uw stemkaart, bevatten geen informatie die bovenstaande appreciatie kan veranderen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, aan te tonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij merkt vooreerst in haar verzoekschrift op dat zij, naast de door haar gekende problemen met een sjiiitische militie, ook nog een ander element aanvoert ter staving van haar asielaanvraag, met name *“het feit dat hij omwille van een ongeoorloofde relatie met een (gehuwde) nicht van moederszijde door een beslissing van de Sheikh uit de stam werd gezet én bovendien in Bagdad ook de leden van die stam en de familie van het meisje niet meer mag benaderen, nog zich in hun wijk begeven.”* Verzoekende partij stelt dat *“(o)ok al is de situatie op die manier “geregeld”, dan nog vreest hij ook de echtgenoot van zijn nicht.”* Verzoekende partij meent dat *“(h)et (...) voor zich (spreekt) dat dit gegeven een heel ander perspectief geeft aan de beoordeling van een eventuele terugkeer naar Irak”*.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat dit asielmotief door verzoekende partij nooit eerder werd opgeworpen. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken haalde zij enkel haar problemen met de milities aan (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde zij verder uitdrukkelijk dat er naast haar problemen met de milities geen andere redenen zijn waarom zij haar land van herkomst verlaten heeft/zij niet naar land van herkomst kan terugkeren. Zij stelde dat zij voor haar problemen met de milities een *“rustig leven”* had in Irak (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/05/2016, p. 17). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift nauwelijks in op dit nieuwe door haar ingeroepen asielmotief en verduidelijkt niet wanneer deze problemen ten gevolge van een ongeoorloofde relatie zijn ontstaan. Met deze op geen enkele manier gestaafde bewering kan door de Raad dan ook geen rekening worden gehouden.

2.2.4.1. Waar verwerende partij het bijzonder onaannemelijk acht dat, indien haar vervolgers haar werkelijk zouden willen doden uit wraak omdat zij hun plannen had doorkruist, men haar eerst zou waarschuwen voor de geplande wraakactie, wat haar de tijd en de ruimte gaf om te vluchten en aan de toorn van haar vervolgers te ontsnappen, meent verzoekende partij dat deze motivering bijzonder subjectief is. Verder wijst zij erop dat het een objectief bevestigd fenomeen is dat de milities veelal eerst dreigementen uiten en/of dreigbrieven doen toekomen, daar dit als strategie zijn effect kan hebben met het oog op het terroriseren en neutraliseren van de “vijanden”.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de inhoud van de dreigbrief – die volgens de verklaringen van verzoekende partij als volgt luidde: *“We hebben jou gevraagd om het [parkeren van de auto] aan niemand te vertellen. Je bent een verrader. De straf van een verrader is de dood. We blijven achter jou tot we je hoofd bereiken”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9) – duidelijk blijkt dat de vervolgers van verzoekende partij haar willen vermoorden omdat verzoekende partij hen zou verraden hebben, en haar niet gewoon willen terroriseren of neutraliseren. Indien haar vervolgers haar werkelijk zouden willen doden uit wraak omdat verzoekende partij hun plannen zou hebben doorkruist, is het geenszins aannemelijk dat zij eerst verzoekende partij zouden waarschuwen voor de geplande wraakactie, wat haar de tijd en de ruimte gaf om te vluchten en aan haar vervolgers te ontsnappen. Een dreigbrief is alleen van nut indien, door de dreiging, een bepaald gedrag (bijvoorbeeld het stopzetten

van een eerdere gedraging of het overgaan tot een bepaalde actie) van de ontvanger ervan afgedwongen kan worden. *In casu* werd verzoekende partij evenwel reeds als een verrader beschouwd door de militie en, zo blijkt uit de door verzoekende partij weergegeven inhoud van de dreigbrief, was de militie reeds vastberaden verzoekende partij te zullen vermoorden omwille van haar verraad. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom de vervolgers van verzoekende partij haar zouden waarschuwen, wanneer zij haar inderdaad willen vermoorden.

2.2.5.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over de duur van haar beweerde werk als parkeerwachter, bemerkt verzoekende partij dat zij op het Commissariaat-generaal verklaarde de job van begin april tot augustus te hebben uitgeoefend, hetgeen reeds meer dan vier maanden is. Wanneer haar gevraagd werd hoeveel maanden zij de job had uitgeoefend, betrof het dan ook slechts een schatting waarbij een marge in rekening moet worden gebracht.

2.2.5.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het een wezenlijk verschil is of verzoekende partij drie of vier maanden dan wel een half jaar als parkeerwachter zou hebben gewerkt. Van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij eenduidig kan aanduiden hoelang zij de job van parkeerwachter heeft uitgeoefend, temeer daar deze job de enige andere job was die zij zou hebben gedaan, naast de baan in de patisseriewinkel van haar oom. Dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij de laatste zes maanden voor haar vertrek uit Irak parkeerwachter was, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer aangeeft dat zij ongeveer drie of vier maanden had gewerkt als parkeerwachter voor het begin van haar problemen op 9 augustus 2015, met name van het begin van april tot augustus, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, daar haar beweerde problemen net voortvloeien uit het feit dat zij als parkeerwachter de verdachte personen en het verdachte voertuig zou hebben gesignaleerd aan de politie.

2.2.6.1. Wat de opmerking van verwerende partij betreft dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs van haar werk als parkeerwachter heeft voorgelegd, wijst verzoekende partij erop dat enig bewijs desbetreffend niet realistisch is daar dit soort jobs in Irak tamelijk aleatoir zijn en er geen contract van opgesteld wordt.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegt van haar werk als parkeerwachter, naast de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent de duur van deze job, verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen desbetreffend ondermijnt. Immers kan, indien verzoekende partij werkelijk gedurende verschillende maanden (van begin april tot augustus) gewerkt heeft als parkeerwachter, verwacht worden dat zij hiervan toch enig begin van bewijs zou kunnen voorleggen. Het loutere feit dat er geen contract werd opgesteld volstaat niet om het gebrek aan enig begin van bewijs te vergoelijken, daar ook andere vormen van bewijzen denkbaar zijn (bijvoorbeeld een legitimatiebewijs van haar werk, foto's, ...).

2.2.7.1. Wat betreft ten slotte de motivering in de bestreden beslissing dat het hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig is dat verzoekende partij bijzonder slecht op de hoogte is van het verdere verloop van haar problemen na haar vertrek uit het land, meent verzoekende partij dat "*interesse in de verdere afwikkeling van de problemen (...) niet realistisch (is), gelet op het aantal zaken en het gebrek aan daadwerkelijke en effectieve opvolging ervan*". Daarnaast is het logisch dat zij geen interesse heeft om contact op te nemen met de eigenaar, daar zij slechts een professionele en daarenboven korte relatie hadden, die in chaotische omstandigheden beëindigd werd. Het spreekt voor zich dat verzoekende partij geen contact meer zoekt met personen die misschien ook in de problemen zijn gekomen.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat, zoals ook reeds door verwerende partij terecht werd opgemerkt, van een asielzoeker die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van bepaalde problemen redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij enige interesse betoont in de verdere afwikkeling van die problemen, *quod non in casu*. De vaststelling dat verzoekende partij niet weet of de politie effectief nog bezig was met een onderzoek en of er nog andere stappen waren ondernomen, en nauwelijks initiatief ondernomen heeft om hierover meer te weten te komen, en de vaststelling dat verzoekende partij evenmin nagegaan is of de eigenaar van de parking achteraf problemen had gekend, ondermijnt wel degelijk verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen. Daar dergelijke informatie verzoekende partij zou toelaten een correcte inschatting te maken van haar eigen huidige situatie, is interesse desbetreffend wel degelijk relevant. Het loutere feit dat zij slechts een professionele en daarenboven korte relatie had met de eigenaar van de parking kan, gelet op de relevantie van deze

informatie voor verzoekende partij, dan ook niet verklaren waarom zij niet getracht heeft deze persoon te contacteren.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het rapport "Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties

met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de

internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agenschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 dat door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad in een ander daglicht stellen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT